

Børne Blad

WALDEN

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 49.

8de december 1900.

26de aarg.

En haard nød.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. P. Wangnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 98.

Jesu himmelfart.

"Han opfor til det høie, bortførte fanger og gav menneskene gaver" (Efes. 4, 8).

I 40 dage efter sin opstandelse aabenbarede Jesus sig af og til for apostlerne og andre disciple. De enkelte aabenbareelser var disse: 1) for Maria Magdalena; 2) for de andre kvinder; 3) for Peter; 4) for de to disciple paa veien til Emaus; 5) for alle apostlerne undtagen Tomas. Alle disse aabenbareelser stede paa opstandelsens dag; 6) otte dage efter for alle apostlerne, ogsaa for Tomas; 7) for syv disciple ved Genesarets sjø; 8) for de elleve disciple og mere end 500 brødre i Galilæa; 9) for Jakob; 10) for apostlerne paa oljebjerget ved himmelporten.

Hensigten med Jesu aabenbareelser efter opstandelsen var denne: han vilde forviise dem om, at han var ilive, saa at de kunde gaa ud og vidne om det, som de havde feet. Dernæst: han forklarede for dem, hvad skrifterne og han selv havde sagt til dem om sin lidelse, død og opstandelse, saa de bedre kunde forstaa disse ting, ligedan som han havde gjort for de to disciple paa veien til Emaus. Og endelig saa gav han dem ogsaa undervisning om de de tilkommende ting og forklarede for dem det Guds rige, som de ved sin prædiken om ham skulde stifte og udbrede i verden.

Uheldigt sker dette ved den aabenbarelse, som stede paa et bjerg i Galilæa. Allerede paa stedbags morgen lod han engelen sige til kvinderne (og siden sagde han det ogsaa til dem), at de skulde gaa og sige til disciplene, at han vilde gaa forud for dem til Galilæa, der skulde de se ham, som han havde lovet dem.

Om dette møde paa et bjerg i Galilæa hører vi i vor bibelhistorie følgende:

Jesus sagde til dem: "Mit er givet al magt i himmelen og paa jorden." Denne magt havde han som vor frelser bundet ved sin død og opstandelse for menneskene. Ingen mennesker har

derfor ret til at negte ham magt over sig. Naar bedringer eller andre slaar ihjel dem, som prædiker Jesus for dem, saa sætter de sig op mod Jesu magt og fører krig mod ham. Derfor sagde Jesus til Saul, som forfulgte de kristne: "Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?"

Men disciplene skulde ved disse ord styrkes til sin store gerning. "Gaar hen og gjør alle folk til disciple!" Hvorledes skulde de gjøre dette? Skulde de gjøre det med sverd og buer? med krudt og kugler? Nei, med saadanne daaben vilde ikke Jesus vinde menneskene til sine disciple. De skulde gaa ud med daab og prædiken. De skulde prædike omvendelse fra synden, omvendelse til Jesus og syndernes forladelse i hans navn. Saa mange som troede deres prædiken og omvendte sig til Jesus, skulde de døbe i Faderens, Sønnens og den Helligaands navn, den eneste sande Guds navn. Med saadan daab skulde de give dem pant paa deres synders forladelse. Og de smaa, som ikke kunde fatte prædiken, skulde de optage i Jesu samfund og i de troendes samfund med den hellige daab. De smaa hører ogsaa til "alle folk", som apostlerne skulde gjøre til Jesu disciple.

Saa skulde apostlerne lære de døbte at holde alt, som Jesus havde sagt. Undervisning i Guds ord maa følge paa daaben. De, som i tro annammer daab og evangelium, de skal blive salige, siger Jesus. De, som i pantro støder daab og evangelium fra sig, de bliver fordømte, selv om de er blevne døbte.

"Og se, jeg er med eder alle dage, indtil verdens ende!"

Hvor ordet og sakramenterne forvaltes, der er Jesus, og der vil han aabenbare sin usynlige magt over hjerterne. Saa er han med os og alle sine disciple indtil verdens ende.

Sidste gang Jesus aabenbarede sig for disciplene var paa oljebjerget, 40 dage efter hans opstandelse. Den dag er siden bleven kaldt Kristi himmelfartsdag. Ogsaa denne gang underviste han dem om de ting, som hører til Guds rige. Og da han var færdig med sin tale til dem, opløste han sine hænder, velsignede dem og steg derpaa stille og skjunt opad mod himmelen, indtil en sky tog ham bort fra deres øine.

Saa gik han ind til sin herlighed, hvor han har beredt sted for os. Han satte sig ved Faderens højre haand. Men Faderens højre haand er det samme som Guds magt og herredømme. Jesus blev da som vor broder iført magt og fik herredømme over alting. Han styrer og re-

gjerer nu over alting. Han er menighedens hoved, og som menighedens hoved bruger han sin guddommelige magt til at samle, opholde, bevare og forsvare sin menighed, sin kirke. Alle ting, som sker i verden, maa tjene hans kirke. Han antager sig sine hørn, fører deres sag, beder for dem og sender dem sin Helligaand. Han er kraftig, om end ushnlig tilstede hos os alle dage indtil verdens ende.

Engang skal han komme igjen shnlig, "ligesom I har seet ham fare til himmels", sagde englenerne til de stirrende disciple. Det er kirkens glade haab for fremtiden, at han engang skal samle alle sine til shnligt, saligt samfund med sig under en ny himmel, paa den nye jord.

Pille Dot.

(Slutning.)

"Du vil bede min lille bøn, vil du ikke, gamle Salemn?" sagde Dot.

"Jo, Dot, det vil jeg", sagde den gamle mand; "saasandt Gud hjælpe mig, det vil jeg."

Hun lærte ham mange ting, dette lille barn; og nu, da han saa hende glide bort fra sit shn, idet hun hver dag blev magrere og blegere, sølte han, det var, som om hans hjerte skulde briste.

Violet og Ethel og deres papa og mama kom ofte for at se til Dot og bragte hende fristende ting at nyde, shketøjter og vindruer og kjøsende briste.

Dot var meget glad i at se dem og kunde sidde ved vinduet og se efter dem i hele timer.

Men blomsten visnede meget hurtigt. Dot blev pludselig værre, og endog hendes mor forstod, at hendes lille pige ikke vilde blive længe hos hende. Hun var meget øm om Dot nu; hun kunde holde den lille pige i sine arme i hele timer, for Dot var meget træt og vilde gjerne ligge ganske stille med sit hoved paa sin moders skulder. Og tilsidst kom der en lang, sørgelig dag, da Dots far blev borte fra sit arbejde, og Dots mor sad hele dagen ved den lille seng, som de havde bragt ned, forat barnet skulde ligge i den.

Det var aften, og lille Dot blev svagere og svagere. Hun havde neppe talt hele dagen, undtagen for at fremmumle sin lille bøn; men nu var gamle Salomon kommen ind for at se til hende efter sit dagsarbejde; han sad ved siden af hende og holdt hendes lille haand i sin.

Hun aabnede sine øine og smilede til ham. "Gamle Salemn", spurgte hun, "har du fremsagt den?"

"Fremfagt hvad, min kjære lille?" spurgte den gamle mand.

"Min lille bøn, gamle Salemn."

"Ja, min kjære lille pige, ja Dot, jeg har fremsagt den mange gange; og hvad mere er, min kjære lille, jeg er en gammel shnder, men jeg tror, Herren har hørt mig og gjort det for mig; jeg tror, han har."

"Jeg er saa glad", sagde lille Dot; og hun smilede, idet hun sagde det.

Han blev hos hende, til det var meget silbe; og da han vilde gaa bort, sagde hun med svag stemme:

"Jeg er saa træt, gamle Salemn."

"Er du det, min kjære lille pige?" sagde den gamle mand.

"Na, gamle Salemn, fremsig min lille bøn for mig iaften."

Salomon knælede ned ved siden af sengen. Dots fader og moder knælede ved siden af ham, og lille Dot folbebede sine hænder og lukkede sine øine, mens den gamle mand bad med skjælvende stemme:

"Herre, kjære Herre, to os alle iaften, og vi skal blive hvidere end sne. To mig og lille Dot og Dots fader og moder for Jesu Kristi shlb! Amen."

Derpaa kyskede han Dot og gik bort med et sorgfuldt hjerte.

Den næste morgen, da han gik til sit arbejde, hørte han, at hans lille pige var død. "Hvad? min lille hndling!" sagde den gamle mand, "min lille hndling død!"

Niende kapitel.

Gamle Salomons haab.

Der var en liden grav at grave den dag, og det var det haardeste arbejde Salomon nogenfinde havde haft. Jorden forekom ham saa tung som blø den morgen; og mange gange stanfede han og vaandede sig, som om han ikke kunde arbejde mere. Han saa undertiden op som om han ventede at se sin lille Dot staa ved randen af graven. Han shntes næsten, han hørte hendes kjære lille stemme sige: "Vil du ikke bede min lille bøn, gamle Salemn?"

Dag, dette var jo hans lille Dots grav, og hun var død. Ak, kunde det være sandt, kunde det være sandt?

Dansende d

akkemond.

Men som den gamle mand arbejdede videre, stjal sig en lykkeligere tanke ind i hans sjæl; han syntes, han saa sin lille Dot, hvidklædt og svævende med engle nær den kjære Herre i hjemmet i himlen. Og det gjorde gamle Salomon godt at tænke paa dette.

Graven var tæt ved Lilians. Side om side skulde de ligge, saa havde Lilians fader ordnet det; thi lille Dot var bleven ham kjær for den omsorg, hun havde bragt for hans barns grav.

Det var begravelsesdagen — lille Dots begravelse. Gamle Salomon vandrede om mellem træerne paa kirkegaarden, og nu og da hørte han sig besværligt og tog noget op af jorden; det var tusendfryd, han samlede til sin kjære lille piges grav. De var meget sjældne nu, og det stoffede ham megen møje at plukke dem, og de saa frøse og lidet pene ud, da han lagde dem sammen; men de var de bedste, han kunde finde, og med skjælvende hænder fastede han dem i den lille grav.

Det var en meget stille ligfærd. Herren og damen med deres to smaapiger kom til den, og Dots fader og moder og gamle Salomon bandede resten af følget.

Og de saa allesammen ned i graven paa den hvide lille ligkiste, som stod imellem tusendfryd. Saa var alt forbi, og rødkjælken sang sin sang paa lille Dots grav.

Lilians fader lod sætte en sten paa Dots grav ganske som den, han havde sat paa sit eget barns, en hvid liden marmorplade, hvorpaa stod disse ord:

“Lille Dot.”

Og nedenunder var hendes bibelsprog:

“To mig, og jeg skal blive
hvidere end sne.”

Gamle Salomon vedblev med sit samme arbejde og følte sig ofte ensom og sørgmodig. Naboerne sagde, han begyndte at gaa i barndommen; thi han indbildte sig ofte, at hans lille Dot endnu var ilive, og han kunde se op fra gravene og smile til hende, som han plejede at gøre, naar hun stod ved randen. Og han syntes ofte, han hørte hendes søde, barnlige stemme mellem træerne paa kirkegaarden; og de ord, hun hviskede, var altid hendes lille høn.

Saaledes vænnede Salomon sig til at tænke paa hende som levende og ikke som død, og det trøstede hans gamle hjerte; “thi”, sagde han, “det vil ikke vare meget længe før jeg skal se hende igjen.”

Nu følte Salomon sig ikke længer urolig ved tanken om sin egen grav eller om, hvem der skulde grave den.

Og folk, som kom paa kirkegaarden, saa ofte paa de to smaa grave og læste de to bibelsprog.

Den tabte stok.

En betjendt digter havde engang tabt sin stok og efterlyste den derpaa ved følgende avis-tisfement i et blad:

“Opfordring til alle stoffe-
og menneskevenner.

Stilsmisse er vor lod,
Gjenshn vort haab.

Jeg sad en herlig maimorgen paa en bænk i slotshaven med min tro ven, der alt i en række af aar havde understøttet og opretholdt mig, nemlig min stok. Vi sad sammen og tænkte paa ingen ting og digtede. Da stod den ene af os op og gik sin vei og lod den anden blive tilbage. Uheldigvis var jeg den, der gik, og stokken den, der blev tilbage. Da jeg efter en stunds forløb vendte om igjen for at opsoge min kamerat, var han forsvunden.

J mark og stod, hvor jeg end gik,
Et mindste spor af stok jeg fik.

Jeg spurgte alle og enhver, der kom fra slotshaven, om de ikke havde seet min stok, om de ikke havde hørt noget til min stok o. s. v., men hele verden syntes stok-døv og stok-blind. Jeg maatte altsaa gribe til pennen for ad den vei at søge en rebelig finder. Da stokken er forshnet med paa, turde følgende signalement ikke være overslødigt:

Fødeland: Spanien.
Karakter: Bøielig.
Hudfarve: Gulbrun.

Særlige kjendetegn: Den er af ligefrem væsen, og dens argumenter kan være meget slaaende.

Skulde den rebelige finder nære betænelighed ved at bringe stokken til mig, kan han bringe mig til stokken. Han vil finde den skjønne løn i bevidstheden om en ædel daad og blive vidne til det rørende stueespil af to gamle venners gjenshn.

Stokken blev, efter dette avis-tisfement, bragt hjem til digteren af den “rebelige” finder.

Slavehandleren.

Et slavestib var kommet til de afrikanske farvande og stod netop i begreb med at seile afsted med sin menneskelast, da man pludselig fik et engelsk krigsstib ifigte.

Man vidste hvad dette havde at bethyde; thi det var bekjendt nok, at engelske krigsstibe seilede omkring i disse farvande for at opsnappe slavehandlere.

Den umenneskelige kaptajn lod straks de ulykkelige slaver kaste overbord efter først at have bundet jernstykker til deres fødder, forat de lettere skulde synke.

For endvidere at aflede enhver mistanke lod han de trange baaser, hvori slaverne havde været stuet sammen, hugge ud og ligeledes kaste overbord. Til sidst samlede han alle de papirer, som kunde lede paa spor, i en tilluftet jernkjede og kastede ogsaa denne i sjøen.

Da nu det engelske krigsstib kom i nærheden og kaptajnen selv i en dampchalup med tolv mand lagde til slavestibet for at undersøge det mistænkelige stibs last, var der intet, som kunde overbevise ham om, at han her havde med et slavestib at gjøre. Mangt og meget ombord gjorde ham vistnok mistænksom, men da slavehandleren var fræk nok til at bevidne sin uskyldighed, kunde han foreløbig intet gjøre; thi paa blot og bar mistanke turde han ikke anholde stibet.

Beviset blev dog leveret paa en maade, som slavehandleren mindst af alt havde tænkt om.

Jernkjebelen kom nemlig til at aabenbare hans forbrydelser.

En hai havde i længere tid fulgt slavehandleren som en politispion, og da jernkjebelen blev kastet overbord, var det glupste dyr ikke sen om at sluge den i den tro, at den var en rigtig lætterbissen.

En stund efter blev haien fanget ombord paa det engelske krigsstib, og man sprattede, som man pleier, dens mave op for at se, om den indeholdt noget merkeligt, hvad der jo ofte kan hændes.

Der fandt man da jernkjebelen med papirerne aldeles uskadede, og ved disse fik den engelske kaptajn beviset ihænde for, at hans mistanke ikke havde været ugrundet. Han fik ogsaa her vide, hvor mange slaver den djævelske kaptajn havde kastet i sjøen.

Han styrede nu for anden gang hen til slavestibet og anklagede dets kaptajn for at have

drevet slavehandel. Men kaptajnen var fremdeles fræk nok til at negte det.

Da viste den engelske kaptajn slavehandleren jernkjebelen med papirerne og spurgte ham, om han endnu negtede. Slavehandleren blev ligbleg og forstod straks, at her nyttede det ikke mere at negte noget. Han tilstod sin forbrydelse, og den engelske kaptajn meddelte ham saa, at han havde paalæg om, at enhver slavehandler, som blev fanget, skulde hænges.

Et kvarter senere hang forbryderen og dingelede i raaen paa sit eget stib.

O Herre, vi beder: Velsign du de smaa og høi deres hjerter itide!
 o, led dem ved haanden, ihvor de maa gaa,
 og hjælp dem mod synden at stride!
 Velsign deres gjerning i skole og hjem,
 velsign deres arbeid og hvile!
 o, styr deres vandring mod himmelen,
 saa bidhen med længsel de ile!
 Se, himmelens krone den vinker os hist,
 der kommer gudsbørnene sammen.
 O, gid at vi der maatte samles til sidst;
 ja, amen! Halleluja! Amen!

Solnedgang.

Nu glider solen ved fjeldet ned,
 nu gaar den til hvile i boben,
 der er en drømmende salig fred
 paa bjerg, i dal og i skoven;
 og som den synker, en straaleglans
 den spreder over det hele:
 Det er dens funklende mindekrans,
 det er dens estermæle.

O Gud! naar du i min aftenstund
 mig under at gange til hvile,
 da lad mig skue før sidste blund
 din naade mit verk tilsmile!
 Da solen daled, en stjerne gif
 med glans fra dybeste dunkle:
 Lad, Herre, saa for mit bristende blit
 en evighedsstjerne funkle!

P. A. Jensen.

Den, som taler ilde om andre til dig, taler
 ogsaa ilde om dig til andre.

En stor mands hustru.

Den store engelske statsmand Gladstone havde en udmerket hustru, som han holdt usigelig af, og som var ham til stor støtte og hjælp i livet. Som et lidet eksempel paa hendes opofrende kjærlighed mod sin mand fortælles følgende historie:

Hun og Gladstone skulde en aften kjøre hen for at være tilstede ved en af parlamentets møder. De steg ind i vognen — hun sidst —, og saa hændte det, at hendes ene finger klemtes i vognsåren og kom noksaa stygt tilskade. Hendes mand sad allerede fordybet i den tale, han skulde holde i parlamentet, og hun vilde ikke, at

han skulde forstyrres i sine tanker. Derfor kom hun ikke med et eneste udbrud af smerte og lod idethele sin mand ikke faa vide det mindste om, hvad der var skeet; hun vilde blot i stilhed sit lommetsørklæde om fingeren og satte sig derpaa rolig ved siden af sin mand, som om intet var hændt; hun lagde sin ufsadte haand i hans, saaledes som hun pleiede, og som Gladstone altid følte som en opmuntring.

Opl. paa billedgaaden i nr. 47.

Søg ei alene din egen fordel.

Billedgaader.

I.

II.

B. I. Ø.